

Grundlæggende kristendom – 3: Hvem og hvad er mennesket?

Af Louis Nielsen

I stadig voksende styrke og omfang oplever vi at blive forvirrede og nærmest desperate, når vi stilles over for spørgsmålet: Hvem er jeg, og hvad er meningen med mit liv med og det altsammen? Og svarene blæser i alle retninger. Der eksperimenteres som aldrig før med mennesket fra vugge til grav. Og mere og mere bliver vi fortalt, at vi må tage det på os at forme og skabe os selv, og at vore muligheder for at nå målet aldrig har været større. Men samtidig fornemmer vi også, at det er luftbobler, vi præsenteres for, en kæmpe illusion, en løgn, ikke mindre forførende og farlig end den Slangen forførte vore første forældre med: "I skal blive som Gud". Mange efterlades også i mørket, ensomheden og fortvivlelsen.

Det er altid tragisk, når vi som mennesker lukker os inde i os selv og kun vil høre på os selv. Det er absolut tragisk, når det er Gud, vi ikke vil lytte til, fordi vi har gjort os selv til Gud. Men det er situationen for mange i dag. Ville vi bare lytte til Gud, når han fortæller os, hvem vi er, hvad vi er her for, og hvad han vil med os. At fortælle os den historie er netop meningen med skabelsesberetningerne i 1 Mosebog kapitel 1 og 2.

1. For det første får vi at vide, at Gud skabte os ved sit ord og ved det alene (1 Mos 1:26-27), som han skabte himlen og jorden og alt liv i dem. Men der var og er den særlige udmærkelse ved vores skabelse, at vi blev skabt "i Guds billede" og blev skabt til at være en slags konger under Gud, "til at herske" over alle levende skabninger. Det er menneskets storhed at være sådan skabt og sådan indsat. Meget er siden sket for at ødelægge og tilintetgøre, hvad Gud ville ved at skabe os sådan, men Gud havde også sat sig for, at han ville holde fast ved sin bestemmelse, og derfor tegnede det sig allerede i hans råd og plan, at han ville sende sin Søn til verden, lade ham blive menneske og i ham og i hans billede frelse, forløse og genoprette alle ting, så alle ting kunne komme til at stråle endnu mere herlige, end de strålede ved skabelsens begyndelse. Så underfuld er Gud. Allerede er der i Guds tanke og disposition en arv gemt for os, en arv i hans rige, et evigt liv.
2. Vi er også skabt til at have ansvar, til at forvalte, til at arbejde, til at tjene medskabningen og tage vare på den. Vi har også fået en hel verden at udfolde os i og bevæge os i, men under stadig vejledning, hjælp og velvilje fra ham, som har sat os her. Vi er ikke vore egne, og vi er aldrig tænkt at skulle være vore egne. Vi er "satte".
3. Vi er skabt til fællesskab, først og fremmest med "Gud Herren" (fra kapitel 2:5 skiftes "Gud" ud med Guds mere personlige titel og navn, Gud Herren). Men Gud Herren ønskede også at give Adam "en hjælper, der svarer til ham", og så blev Eva skabt, taget ud af Adam. Mennesket er essentielt mand og kvinde, ikke mand alene, ikke kvinde alene, men mand og kvinde (1 Mos 1:27). De komplementerer gensidigt hinanden, de er ligeværdige, de er hinandens partnere, tænkt at skulle stå ved hinandens side, elske hinanden, tale med hinanden, arbejde sammen, trøste, styrke og opbygge hinanden, sammen sætte nyt liv i verden. Deres udrustning er både ens, men også forskellig, og dermed er også deres roller og opgaver ens, men bestemt også forskellige.
4. Gud Herren vil have fællesskab med os. Han har givet os talens brug, har givet os ord og sprog, har givet os at kunne forholde os til ham, høre hans ord, tale til ham.
5. Han har vist os tillid, vist os, at han vil os alt godt, givet os rige udfoldelsesmuligheder og sat os over for en verden uendelig på muligheder.

6. Desværre blev den historie afbrudt og ødelagt af den senere historie i 1 Mos kapitel 3. En meget lang historie, som fylder hele resten af Bibelen, måtte til, for at vise os og sikre, at Guds oprindelige og evige formål med at skabe os står fast og ikke lader sig rokke. Det ser vi tydeligst i Jesus Kristus, det oplever vi, når vi står ved hans kors, når Helligånden åbner vore blinde øjne, og vi ser ham som vores frelser og forløser fra synd og død og kommer til at kende ham som "den sande Gud og det evige liv". Det vil vi komme til at opleve som Helligånden mere og mere forvandler os i Kristi billede, og vi vil komme til opleve det uden skygger og uden ophør, når vi engang er i "de nye himle og på den nye jord".

Som kristne spørger vi ikke forgæves efter vores eksistens og meningen med samme, for vi ved os skabte i Guds billede, vi ved os forløste og løskøbte, vi ved os på vej til at "skulle bære den himmelskes billede" og bære det i tid og evighed til Guds ære (1 Kor 15:49). Halleluja! Amen.